

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מִנְקֻד

תְּקוּנֵי הַזֵּהָר

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך כ"ד - חלק ו'

קונטרס 696

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזוהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

ברוחניות ובגשמיות, וכידוע תקנת הרמח"ל זי"ע ללמוד הזוהר הקדוש ברציפות – שמציל מן הפרענות – ומביא הגאולה (עיין ספר אור הזוהר פ"ה, וכן הובא בספר "תורתו מגן לנו").

להוי ידוע שכל המס'מים את ספר הזוהר הקדוש בבחינת "כנישתא חדא" (זוהר הקדוש) הם בבחינת "אלף המגן תלוי עליו כל שלטי הגבורים (שיר השירים ד, ד), - עליהם תלוי ועומד הצלת כלל ישראל, "כל שלטי הגבורים" והם שולטים על הגבורות וממתקים אותם, ומיד באה הגאולה בב"א.

פנו בבקשה לראשי הישיבות ולראשי הפוללים

ולפי זה מתבאר היטב מאמר הרשב"י "יכול אני לפטור את העולם כולו מן הדין". - על כן פנו בבקשה לראשי הישיבות ולראשי הפוללים, להרשות לכם להקדיש שנים עשר דקות בהתחלת כל סדר ללמוד הזוהר הקדוש בשמחה, ובודאי יספיקו עמכם, כמו שפבר נודע המציאות בהרבה ישיבות וכוללים שפך עשו. וכידוע דכל דבר שבקדשה כדי שיצליח צריך קודם אתערותא דלתתא (עיין זוהר הקדוש פרשת לך לך דף ע"ז:). וכל המעלות האדירות שנאמרו במעלת הלימוד והקריאה בזוהר הקדוש הם גם במי שאינו מבין כלל את אשר הוא קורא – כמשל ההולך אל הרופא, אינו צריך להבין ברפואה כדי להתרפא, כן הלומד בזוהר הקדוש הגם שאינו מבין עצם הלימוד כוחו גדול ועצום "ובונה בשמים עליותיו", ועל ידי כן נגאל במהרה בקרוב, כי עת צרה היא ליעקב וממנה יושע – יעקב אבינו ע"ה נקרא אב של שבעים נפש, ושבעים גימטריה סוד – דע"י לימוד התורה – שהיא מדתו של יעקב אבינו ע"ה, ובפרט זוהר הקדוש – שפנגד סו"ד, ובזה נקרא אב של שבעים נפש, נמצל משבעים אמות העולם – ועוד כידוע יעקוב במלוי אותיות כזה: יו"ד עי"ן קו"ף וי"ו בי"ת, גימטריה 770 – שהשנה תש"ע – וממנה – מכח סגלת לימוד הסוד יושע תשועת עולמים (ספר "בדי ערבות") - זכרו! ביזנו הדבר! – "הלוא אם קטן אתה בעיניך ראש שבטי ישראל אתה", והחלש

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ויקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכ"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכ"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

לאמר גבור אני, וְיִתְקַנְיִים בְּנוֹ הַפְּסוּק "הִקְטֹן יִהְיֶה לְאֵלָף וְהַצְעִיר לְגוֹי עֲצוּם
אֲנִי ה' בְּעֵתָהּ אַחֲרֵי שָׁנָה" (ישעיה ס, כב) בב"א.

הסוד שֶׁהַתְּגִלָּה לְדוֹר הָאַחֲרוֹן - אִיךָ יְהוּדֵי יָכוֹל לְזַכּוֹת בְּשָׁעָה אַחַת לְמִלְיוֹן שָׁנָה תוֹרָה

לחשב מחשבת

מה שיהודי אחד יכול לזכות על ידי למוד הזהר
בין בימות החול ובין בשבת קדש

(מה) ערבה של שעה

רבותינו הפליגו בשבחה וערכה של תורה הנלמדת בשבתות על פני זו
הנלמדת בימות החל, כלשון הזהר הקדוש סוף פרשת "שלח-לך" – זכאה
חולקיהון דכל אינון דמשתדלין באורייתא, יומא דשבתא משאר יומין".

מרנא הרי"ח הטוב, בספרו "בן איש חי" פרשת שמות שנה שניה,
כתב וזה לשונו:

כתבו המקבלים ז"ל: דגדול פעל הנעשה מעסק התורה ביום שבת, אסף
פעמים יותר מן הנעשה מעסק התורה של ימי החול. עכל"ק.

ובאורו: על פי מאמר חז"ל, דיומו של הקב"ה אסף שנים, שנאמר כי
אסף שנים בעיניך ביום אתמול וגו' – ושבת קודש היא מעין עולם הבא –
זאת אומרת, כיומו של הקב"ה. (מצא חן במדבר).

אשר על כן, כל פעלה קדושה בשבת קודש, עולה אסף ידות, לערך ימי
החול.

להטירה במה שחטא. ומשום זה, צדיקים ששומרים הברית, שוב לא חוזרים לעפרם, שהוא עור הנחש, שנברא מעפר, שנאמר בו ונחש עפר לחמו.

ומשום זה, מי שלא שומר הברית, נדון בחבוט הקבר באותו עפר, ואלו הם שגופם הוא קבר להם בתייהם, שדוחקים להם את השערה בכל יום, ובמלאכתם מתבקע דם בצפרניהם, ומשום זה תקנו להראות הצפרנים בהבדלה, שהיה אדם מלבש בכתנות צפרנים שהיו מאירים כמו ענני כבוד, והוא בהבדלה מהם. וידעו כי עירמם הם - מהם, בגוף ונשמה ורוח ונפש, צרמים מכתנות אור, שהם מאורי האש, ומשום שבשבת נראה להם בהדלקת נר שבת בשתי פתילות אש, ובמוצאי שבת יעברו מהם, תקנו לומר במוצאי שבת הבדלה באש.

ומשום שבשבת וימים טובים מתלבשות נשמות בכתנות אור, אמר הנביא, על בן פארים כבדו יהו"ה, ופרשוהו רבותיניו, כבדוהו בכסות נקיה. מיד פשאר דברים הללו, השתטחו לפניו כל בני הישיבה, שאין חדה ביניהם כמו החדה פשמתחדש ביניהם סוד של תורה.

ומשום כן, מי ששומר ברית אש, נקרא איש צדיק תמים, ואות י' של שדי היא חליה על צואר השד יצר הרע, חלית השלשלת, ומשום כך רשום שדי בברית, ורשום במזוזה, שכלם מודעזעים מהשלשלת הזאת, שהיא אות ברית, אות ימים טובים, אות תפלין.

ימין טבין, אות תפלין.

(אשה), ודא עור של נחש, לאתדכאה במה דחאב, ובגין דא צדיקים דנטרי ברית שוב אינם חוזרים לעפרן, דאיהו עור משכא דחויא דאתברי מעפרא, דאתמר ביה ונחש עפר לחמו (ישעיהו סה כב).

ובגין דא מאן דלא נטיר ברית אתדן בחבוט הקבר בההוא עפרא, ואלין אינון דגופא דלהון אינון לון קבר בתייהון, דדחקין לון שעתא בכל יומא, ובמלאכא דלהון דאתבקע דמא בצפרניהון, ובגין דא תקינו לאתחזאה צפרנים בהבדלה, דהוה אדם מלובש בכתנות צפרנים, דהוה נהרין פענני כבוד. (דף יא ע"א) ואיהו בהבדלה מנייהו, (בראשית ג ז) וידעו כי עירמם הם מנייהו, בגופא ונשמתא ורוחא ונפשא, צרומים מכתנות אור, דאינון מאורי האש, ובגין דבשבת אתחזא לון באדלקת שרגא דשבת בתרין פתילות דאש, ובמוצאי שבת יתעברון מנייהו, תקינו למימר במוצאי שבת הבדלה באש.

ובגין דבשבת וימין טבין מתלבשין נשמתין בכתנות אור, אמר הנביא (ישעיה כד טו) על בן פארים כבדו יהו"ה, ואוקמוהו רבנן כבדוהו בכסות נקיה, מיד דאמר מלין אלין אשתטחו קמיה פלהו בני מתיבתא, דלית חדה ביניהו כחדוה פד אתחדש ביניהו רזא דאורייתא.

ובגין דא מאן דנטיר ברית אש, קרי איש צדיק תמים, ואות י' דשדי אייה חוליא על צואר דשד יצר הרע, חוליא דשלשלאה, ובגין דא רשים שדי בברית, ורשים במזוזה, דמדעזעין פלהון מהאי שלשלאה, דאיהו אות ברית, אות

וּמִיָּד דְּאִיהוּ תְּפִיס בְּהַ יַצֵּר הָרַע דְּאִיהוּ שׁ"ד,
נְטִיל בַּר נֶשׁ חֲרָפָא דְּאַתְמַר בְּהַ (תהלים
קמ"ט ו) רוממות א"ל בגרוֹנֶם, דְּאִיהוּ י' רִישָׁא
דְּחֲרָפָא, ו' גּוּפָא דְּחֲרָפָא, ה' ה' תְּרִי פְּפִיּוֹת
דִּילָהּ, וְשָׁחִיט לִיהַ, וּבְגִינִיָּה אַתְמַר הַבָּא
לְהַרְגֵּן הַשֶּׁכֶם לְהַרְגוּ בְּצִלוֹתָא, דְּאַתְמַר
בְּהַ (בראשית יט כז) וְיִשְׁכֶם אֲבָרְהָם בְּבִקְרָ.

וּמִיָּד שְׁהוּא תּוֹפֵס בְּהַ יַצֵּר הָרַע,
שְׁהוּא שׁ"ד, לּוֹקַח הָאִישׁ חֲרָב,
שְׁנַאֲמַר בְּהַ רוממות אל בגרוֹנֶם,
שְׁהוּא י' - ראש החרב, ו' - גוף
החרב, ה' ה' - שְׁתֵּי פִּיפִיּוֹת
שְׁלַהּ, וְשׁוֹחֵט אוֹתוֹ, וּבְגִלְלוּ
נְאֻמַר הַבָּא לְהַרְגֵּן הַשֶּׁכֶם לְהַרְגוּ,
בְּתַפְלָהּ, שְׁנַאֲמַר בְּהַ וְיִשְׁכֶם
אֲבָרְהָם בְּבִקְרָ.

וְעוֹד קְרִיאַת שְׁמַע אִיהִי רומ"ח, פְּלִילָא
מְשִׁית תִּיבִין דִּיחודָא, וּמַרמ"ח תִּיבִין
עִם יְהו"ה אֱלֹהֵיכֶם אָמֵת, וְהוּא קִירְטָא, וְהָא
אַתְמַר חֲמֵשׁ אַבְנֵין ה', דְּאַתְעֵבִידוּ חַד אַבְנָא
בְּאֵת י', וְקִטִּיל בְּהַ לְיַצֵּר הָרַע, וּבְאָן אַתְר
אִיהִי קִירְטָא, בְּתַפְלִין, חוּט דְּקִלְעַ דְּכַרְיָן בִּיד
דָּא רְצוּעָה דִּיד, דְּאִיהוּ כְּחוּט דְּזִרְקָא, וְאִיהִי
קְרִיאַת שְׁמַע, קֶשֶׁת דְּזִרְיק חֲצִים מְסֻטְרָא
דְּבְרוּן שֵׁם כְּבוֹד מְלַכּוּתוֹ, וּבְכֻכּוֹת לְרֵאשׁ
צְדִיק (משלי י' 1), דְּאִיהוּ קֶשֶׁת הַבְּרִית.

וְעוֹד, קְרִיאַת שְׁמַע הִיא רמ"ח,
כְּלוּלָה מְשֵׁשׁ תְּבוֹת הַיְחוד,
וּמִמָּאתִים אַרְבַּעִים וּשְׁמוֹנֶה
תְּבוֹת עִם יְהו"ה אֱלֹהֵיכֶם אָמֵת,
וְהוּא קִלְעַ, וְהַרִי נְתַבְאָר חֲמֵשׁ
אַבְנֵים ה', שְׁנַעֲשׂוּ אָבָן אַחַת
בְּאוֹת י', וְהוֹרֵג בְּהַ יַצֵּר הָרַע,
וּבְאִיזָה מְקוֹם הוּא הַקִּלְעַ?
בְּתַפְלִין. חוּט שֶׁל קִלְעַ שְׁכוּרְךָ
בִּיד זו רְצוּעָה שֶׁל יד, שְׁהוּא חוּט
שֶׁל זִרְיקָה, וְהִיא קְרִיאַת שְׁמַע,
קֶשֶׁת שְׁזוּרְקַת חֲצִים מְצַד שֶׁל
כְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מְלַכּוּתוֹ, וּבְכֻכּוֹת
לְרֵאשׁ צְדִיק, שְׁהוּא קֶשֶׁת
הַבְּרִית.

רוֹמְחָא דָּא עֲמוּדָא דְּאַמְצְעִיתָא, בְּחֲמֵשׁ
אַצְבָּעָאן דִּיד, דְּאִיהִי ה' תַּתְּאָה,
וְאִיהִי לִימִינָא דְּחֻסְדַּ, דְּרִגָּא דְּאַבְרָהָם
דְּחוּשְׁבִּינִיָּה רמ"ח, וְעִם ו' דְּעֲמוּדָא
דְּאַמְצְעִיתָא אַתְעֵבִיד רומ"ח, קִלְעַ ה' עֲלָאָה
לְשִׁמְאֵלָא, י' אַבְנָא דְּקִלְעַ, י"ה דְּתַפְלִין,
וּכְלָא י"ה עִם שְׁמ"י שְׁס"ה, זְכַר"י עִם ו"ה
רמ"ח.

רְמוּח זֶה הַעֲמוּד הָאֲמָצְעִי,
בְּחֲמֵשׁ הָאֲצְבָּעוֹת שֶׁל הַיָּד,
שְׁהִיא ה' תַּחְתּוֹנָה, וְהִיא לִימִין
הַחֻסְדַּ, הַדְּרִגָּה שֶׁל אֲבָרְהָם
שֶׁחֲשַׁבְנוּ מֵאִתִּים אַרְבַּעִים
וּשְׁמוֹנֶה, וְעִם ו' שֶׁל עֲמוּד
הָאֲמָצְעִי נַעֲשֶׂה רומ"ח, קִלְעַ ה'
עֲלִיּוֹנָה לְשִׁמְאֵל, י' אָבָן הַקִּלְעַ,
י"ה שֶׁל תַּפְלִין, וְהַכֵּל י"ה עִם
שְׁמ"י - שְׁס"ה, זְכַר"י עִם ו"ה -
רמ"ח.

זְמוּאן דְּאִיהוּ נְטִיר י' בְּתַמְנָא יוֹמִין דְּמִילָהּ,
בְּתַמְנָא אֶלְפִי תְּחוּם שְׁבַת, בְּתַמְנָא
פְּרִשְׁיִין דְּתַפְלִין, אִיהוּ נְטִיר מְכַל מְזִיקִי
דְּתַחוּת יְדָא דְּיַצֵּר הָרַע, דְּאִיהוּ מְמַנָּא עַל
שְׁתִּין רְבוּא, כֹּל שְׁפָן מָאן דְּקָשִׁיר לִיהַ
בְּשִׁלְשָׁלָאִין וְקִטִּיל לִיהַ.

וּמִי שְׁשׁוּמַר י' בְּשִׁמּוֹנֶה יָמִים שֶׁל
מִילָהּ, בְּשִׁמּוֹנֶת אֶלְפִים תְּחוּם
שְׁבַת, בְּשִׁמּוֹנֶה פְּרִשׁוֹת הַתַּפְלִין,
הוּא שְׁמוּר מְכַל הַמְזִיקִים שְׁתַּחַת
יַד הַיַּצֵּר הָרַע, שְׁהוּא מְמַנָּה עַל
שְׁשִׁים רְבוּא, כֹּל שְׁפָן מִי שְׁקוּשֵׁר
אוֹתוֹ בְּשִׁלְשָׁלָאוֹת וְהוֹרֵג אוֹתוֹ.
וְעוֹד, הַבְּרִית שְׁתַּקְּנוּ לוֹ כְּלֵי שֶׁל
עַפְר לְזִרְק בְּעַפְר, וְדָם שְׁמַטִּיפִים

וְעוֹד בְּרִית דְּתַקִּינוּ לִיהַ מְנָא בְּעַפְרָא,
לְשִׁדְיָא לָהּ בְּעַפְרָא, וְדָם דְּאַטִּיפִין

ממנו, נחשב לו כאלו עשה אותו עולה, ואותו עפר, לתקן בו מזבח אדמה, ודם הברית כאלו זבח עליו עולות. זהו שכתוב מזבח אדמה תעשה לי וגו', ומציל אותו באותו עפר מחבוט הקבר, ובדם מילה מצילו משחיטת מלאך המות.

ואם אותו שקבל ברית הוא ממזר, אותו העפר תקן לנחש, שנאמר בו ונחש עפר לחמו, והוא מן האדמה אשר אברה יהו"ה, שנאמר בה ארוכה האדמה, והיא עפר, מזה שנאמר בה והארץ היתה תהו ובהו, שנאמר בה והארץ כפגד תבלה, עמו יהיה חלקו, כאלו קשר אותו לעשות עולה לעבודה זרה, שאותו בן או בת הם פסל ומסכה, ועל זה נאמר אשר יעשה פסל ומסכה, ונאמר ושם בסתר - בסתרו של עולם, ונאמר כל העם אמן - שאותו הבן הוא מהנחש הקדמוני שגרים מות לאדם ולאשתו, שנאמר בו ארוך אתה מפל הבהמה וכו'.

קדש הערלה שמסכה על י, יש לה שלש קלפות כמו גלדי בצלים זו על זו, והם בקלפות האגוז, שנאמר עליהם והארץ היתה תהו - זה קו ירק, הקלפה הראשונה של האגוז, ובהו - אבנים מפלמות, זו הקלפה השנייה של האגוז קשה כאבן, וחשך - קלפה שלישית. ובהם פרושהו רבותינו, אין דורשים בעריות בשלשה, שלש שנים יהיה לכם צרלים, וכנגד המוח הוא, ובשנה הרביעית יהיה כל פרוי קדש הלולים לה'.

ובהם מצד של ערלה, ארבעה נכנסו לפרדס - שלשה אכלו

מניה, אתחשיב ליה כאלו עביד ליה עולה, והוא עפרא לתקנא ביה מזבח אדמה, ודם דברית כאלו זבח עלה עליון, הדא הוא דכתיב (שמות כ כא) מזבח אדמה תעשה לי וגו', ושזיב ליה בהוא עפרא מחבוט הקבר, ובדם מילה שזיב ליה משחיטת מלאך המות.

ואם ההוא דקביל ברית איהו ממזר, ההוא עפרא תקין ליה לחווא, דאתמר ביה (ישעיה סה כה) ונחש עפר לחמו, ואיהו מן האדמה אשר אברה יהו"ה (בראשית ה ט), דאתמר בה (שם ג יז) ארוכה האדמה, ואיהי עפרא מהאי דאתמר בה (שם א ב) והארץ היתה תהו ובהו, דאתמר בה (ישעיה נא ו) והארץ כפגד תבלה, עמיה יהא חולקיה, כאלו קשיר ליה למעבד עולה לעבודה זרה, דההוא בן או בת אינון פסל ומסכה, ועל דא אתמר (דברים כז טו) אשר יעשה פסל ומסכה, ואתמר ושם בסתר, בסתרו של עולם, ונאמר כל העם אמן, דההוא בר מנחש הקדמוני איהו, דגרים מות לאדם ולאשתיה, דאתמר ביה (בראשית ג יד) ארוך אתה מפל הבהמה וכו'.

קליפה דערלה דכסי על י, אית לה תלת קליפי כגלדי בצלים דא על דא, ואינון כקליפין דאגוזא, דאתמר עלייהו והארץ היתה תהו, דא קו ירוק קליפה קדמאה דאגוזא, ובהו אבנים מפולמות דא קליפה תנינא דאגוזא קשה כאבן, וחשך קליפה תליתאה, ובהו (דף יא ע"ב) אוקמוהו רבנן אין דורשין בעריות בשלשה, שלש שנים יהיה לכם צרלים (ויקרא יט כג), ולקבל מוחא, איהו ובשנה הרביעית יהיה כל פרוי קדש הלולים ליהו"ה.

ובהו מוטרא דערלה ארבעה נכנסו לפרדס, שלשה אכלו מאלין קליפי

מהקלפות הללו ומתו, הרביעי
אכל הפרי וזרק הקלפות וחי.
כמו זה נאמר, רבי מאיר רמון
מצא - תוכו אכל, קלפתו זרק.

ובכונן שהקלפות הללו הם
קשיות שמכסות על הלכה,
שהיא מח מבפנים, ואין אדם
יכול לאכל בלחם התורה,
שנאמר בה עץ חיים היא, עד
שזרק קשיות מהלכות, ויש
הלכה שכל קשיותיה הם כאילן,
שקלפתו וקנה שלו ועצים
ועלים והפרי - כלם שוים
למאכל, ועליו נאמר גרד וכרפס
וכו', ולכן אין כל הקשיות
שוות.

מצודה רביעית במלת בראשית זו
תורה, שנאמר בה ה' קנני
ראשית דרכו, וזו שכניה
תחתונה, שהיא ראשית
לנבראים, והיא אחרית לחכמה
עליונה, ובגללה נאמר מגיד
מראשית אחרית.

בשנטלה מכתר נקראת עטרת
תפארת, עטרה בראש כל צדיק,
הכתר של ספר תורה, ובגללה
נאמר כל המשתמש בתגא חלף.
בשנטלה מהחכמה העליונה
הזו, שהיא ראשית, נקראת על
שמה, ובשנטלה מבינה, נקראת
על שמה - תבונה.

ובשנטלה מחסד נקראת תורה
שבכתב, שנתנה מזמין, שבכותב
מימינו אש דת למו, ובשנטלה
מגבורה נקראת תורה שבפעל
פה, שכף פשוטה בעלי המשנה,
תורה שבפעל פה מפי הגבורה
נתנה, ומשם גבורים לעמד
בפרץ, ולא יכול לעמד בה אלא
גבור במלחמתה של תורה, גבור
ביצרו.

וביום השלישי ירדה לעמוד

ומתו, רביעאה אכל איבא וזרק קליפין וחי,
פגוונא דא אתמר רבי מאיר רמון מצא, תוכו
אכל קלפתו זרק.

ובגוונא דאלין קליפין, אינון קושטין דחפין
על הלכה, דאיהי מוחא מלגאו,
ולית בר נש יכיל למיכל בנהמא דאורייתא,
דאתמר בה עץ חיים היא (משלי ג יח), עד דזריק
קושטין מהלכות, ואית הלכה דכל קושטין
דיליה אינון פאילנא, דקליפה דיליה וקנה
דיליה ועציו ועלין ואיבא פלהון שוין
למיכל, ועליה אתמר (שיר ד יד) גרד וכרפס
וכו', ובגין דא לאו פל קשטין שוין.

פקודא רביעאה במלת בראשית, דא
אורייתא, דאתמר בה (משלי ח
כב) יהו"ה קנני ראשית דרכו, ודא שכנתא
תתאה, דאיהי ראשית לנבראים, ואיהי
אחרית לחכמה עלאה, ובגינה אתמר (ישעיהו מו
c) מגיד מראשית אחרית.

כד אתנטילת מכתר אתקריאת עטרת
תפארת, עטרה בראש כל צדיק, תגא
דספר תורה, ובגינה אתמר פל המשתמש
בתגא חלף, כד אתנטילת מהאי חכמה עלאה
דאיהי ראשית, אתקריאת על שמה, וכד
אתנטילת מבינה אתקריאת על שמה תבונה.
וכד אתנטילת מחסד, אתקריאת תורה
שבכתב דאיתיהבת מימינא,
דכתיב (דברים לג יב) מימינו אש דת למו, וכד
אתנטילת מגבורה אתקריאת תורה שבפעל
פה, דהכי אוקמוהו מארי מתניתין, תורה
שבפעל פה מפי הגבורה ניתנה, ומתמן
גבורים עומדים בפרץ, ולא יכיל למיקם בה
אלא גבור במלחמתה של תורה, גבור ביצרו.

וביום תליתאה נחיתת לעמודא דאמצעיתא על ידי דמשה, הדא הוא

האִמְצָעִי עַל יְדֵי מִשָּׁה. זֶהוּ שִׁכְתוּב וְיִהְיֶה בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי בְּהִיֹת הַבִּקְרָה. בְּשָׁנֵי לוחות אֲבָנִים - נִצַּח וְהוֹד. זֶהוּ שִׁכְתוּב, כְּתוּבִים מִשְׁנֵי עֲבָרֵיהֶם, וְהֵם שְׁנֵי נְבִיאֵי אֱמֶת, וּמִצַּד שֶׁל עֲמוּד הָאִמְצָעִי נִקְרָאוּ נְבִיאֵי הָאֱמֶת, וּשְׁכִינָה תּוֹרַת אֱמֶת. זֶהוּ שִׁכְתוּב תּוֹרַת אֱמֶת הֵיטָה בְּפִיהוּ, וְנִקְרְאוּת מִרְאֵה נְבוּאָה, וְרוּחַ הַקֹּדֶשׁ מִצַּד שֶׁל שְׁנֵיהֶם.

וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי נִתְּנָה, זֶה צִדִּיק יְסוּד עוֹלָם, וּבִדְרָגָה שְׁלוֹ, הַמְּלֻכּוּת, הוּא דְבַר עֵסֶם, וְהָרִי פִּרְשׁוּהוּ לַעֲשֶׂרָה מְלָכִים שֵׁמָּא לֹא יוּכְלוּ לְדַבֵּר עַל פֶּה אֶחָד, וְנִגַּע בַּכֹּל וְכָלל בָּהּ כָּל הָעֲשֶׂרָה, וְזוֹ " בַּת אַחַת, פַּחַת הִי' מִן אֱלֹהִים, " מִן אֲדוֹנָי, " מִן שַׁדַּי, כִּלְוֵלָה מִכָּל הַכְּפוּנִים, וּמִכָּל הַתְּהוּיּוֹת כְּמוֹ הוֹהִי, אוֹ כְּמוֹתוֹ, שְׁיִהְיֶה " פַּחַת ה', בְּכָל שֵׁם שֶׁל כְּפוּנֵי, וְהוֹי"ה הִיא נִקְבָּה. וּמִשׁוּם שֶׁהַתּוֹרָה נִתְּנָה מִמֶּנָּה, אָמַר לְמִשָּׁה וְרֵאִיתְ אֵת אַחֲרֵי וְכו', שְׁאִין נְבִיא וְחָכֵם יְכוּל לְהַכְּסֵם לַמַּעֲלָה פְּחוֹת מֶזֶה, וְלִכְּנֵן נִקְרָאִים מִפְּתַחוֹת הַחִיצוֹנִיִּים הַפְּנִיִּים שְׁלָה, וּפְנִיִּים שֶׁבְּפְנֵי - מִפְּתַחוֹת הַפְּנִימִיִּים, וְהָרִי נִתְּבָאָר לַמַּעֲלָה שְׁאֵם אִין לְאִישׁ בִּידָיו מִפְּתַחוֹת הַחִיצוֹנִיִּים - בְּמָה יִכְנָס? וּמִשׁוּם זֶה נֶאֱמַר בָּהּ זֶה הַשַּׁעַר לִיְהוָה.

וּמִשׁוּם שְׁאִין הַשְּׂגָה לְנְבִיא וְחוֹזֵה וְחָכֵם פְּחוֹת מִמֶּנָּה, אָמַר הַנְּבִיא, כֹּה אָמַר יְהוָה אֵל יִתְהַלֵּל חָכֵם בְּחֻכְמָתוֹ, כִּי אִם בְּזֹאת יִתְהַלֵּל וְכו', הַשְּׁכָל וְיִדְעֵ אוֹתִי. וְלִכְּנֵן יַעֲקֹב לָמַד אוֹתָהּ לְבָנָיו, וְנִתְּן לָהֶם קִבְלָה מִמֶּנָּה. זֶהוּ שִׁכְתוּב וְזֹאת אֲשֶׁר דִּבֶּר לָהֶם אֲבִיהֶם. וְדוּד שְׁהִיָּה לוֹ קִבְלָה מִמֶּנָּה, אָמַר לָהּ אִם תַּחֲנֶה עָלַי

דְּכַתִּיב (שמות יט טז) וְיִהְיֶה בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי בְּהִיֹת הַבִּקְרָה, בְּתַרְי לוחי אֲבָנִין, נִצַּח וְהוֹד, הִדָּא הוּא דְּכַתִּיב (שם לב טז) כְּתוּבִים מִשְׁנֵי עֲבָרֵיהֶם, וְאִינוּן תְּרִין נְבִיאֵי קְשׁוּט, וּמִסְטָרָא דְעֲמוּדָא דְאִמְצָעִיתָא אֲתַקְרִיאוּ נְבִיאֵי הָאֱמֶת, וּשְׁכִינָתָא תּוֹרַת אֱמֶת, הִדָּא הוּא דְכַתִּיב (מלאכי ב ו) תּוֹרַת אֱמֶת הֵיטָה בְּפִיהוּ, וְאֲתַקְרִיאֵת מִרְאֵה דְנְבוּאָה, וְרוּחַ הַקֹּדֶשׁ מִסְטָרָא דְתַרְוֵיהוּ.

וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי נִתְּנָה, דָּא צִדִּיק יְסוּד עוֹלָם, וּבִדְרָגָא דִּילֵיהּ מְלָכוּת מְלִיל עֲמַהוּן, וְהָא אוּקְמוּהוּ, לַעֲשֶׂר מְלָכִין שֵׁמָּא לֹא יוּכְלוּ לְדַבֵּר עַל פֶּה אֶחָד, נִגַּע בַּכֹּל וְכָלל בָּהּ כָּל הָעֲשֶׂרָה, וְדָא " בַּת אַחַת, פַּחַת הִי' מִן אֱלֹהִים, " מִן אֲדוֹנָי, " מִן שַׁדַּי, פְּלִילָא מְכָל כְּפוּוִיין, וּמְכָל הוֹוִיין, כְּגוֹן הוֹהִי, אוֹ כְּפוּוֹתֵיהּ, דִּיהָא " תַּחֲוֹת ה', בְּכָל שֵׁם דְּכִינוּוֵי וְהוֹיָה אִיהִי נוּקְבָא.

וּבְגִין דְאֹרִייתָא מִינָהּ אֲתִיהִיבַת, אָמַר לְמִשָּׁה (שמות לג כג) וְרֵאִיתְ אֵת אַחֲרֵי כו', דְלִית נְבִיא וְחָכֵם יְכוּל לַעֲלֹא לַעֲלֹא פְּחוֹת מִן דָּא, וּבְגִין דָּא אֲתַקְרִיאֵת מִפְּתַחוֹת הַחִיצוֹנִיִּים אֲנַפִּין דִּילָהּ, וְאֲנַפִּין דִּלְגָאוּ מִפְּתַחוֹת הַפְּנִימִיִּים, וְהָא אֲתַמַּר לַעֲלִיל, דָּאֵם בְּרַ נֶשׁ לִית בִּידוּי מִפְּתַחוֹת הַחִיצוֹנִיִּים בְּמֵאֵי יַיעוּל, וּבְגִין דָּא אֲתַמַּר בָּהּ (תהלים קיח כ), זֶה הַשַּׁעַר לִיְהוָה.

וּבְגִין דְלִית הַשְּׂגָה לְנְבִיא וְחוֹזֵה וְחָכֵם פְּחוֹת מִינָהּ, אָמַר הַנְּבִיא (יזמיהו ט כב) כֹּה אָמַר יְהוָה אֵל יִתְהַלֵּל חָכֵם בְּחֻכְמָתוֹ כו', כִּי אִם בְּזֹאת יִתְהַלֵּל כו', וְיִדְוַע אוֹתִי, וּבְגִין דָּא יַעֲקֹב אֹלִיף לָהּ לְבָנוּי, וְיִהְיֶה לוֹן קִבְלָה מִינָהּ, הִדָּא הוּא דְכַתִּיב (בראשית מט כח) וְזֹאת אֲשֶׁר דִּבֶּר לָהֶם אֲבִיהֶם, וְדוּד דִּתְהוּה לֵיהּ קִבְלָה מִינָהּ, אָמַר לְגַבְהָ (תהלים כו ג) אִם תַּחֲנֶה עָלַי מִחֲנֶה כו', רְמִיז

לָהּ בְּהַאי תִּגָּא, וְסָלִיק מִחֻשְׁבְּתֵיהּ לְגַבְהָ, וְאָמַר
לֹא יִירָא לְבִי כּוֹ'.
וְאֶהְרֵן דִּיהוּה לִיָּה קִבְּלָהּ מִיָּנָה, לֹא הוּוּה עָאֵל
לְפָנֵי וּלְפָנִים פְּחוּת מִיָּנָה, הִדָּא הוּא
דְּכַתִּיב (ויקרא טו א) בְּזֹאת יָבֵא אֶהְרֵן אֶל הַקֹּדֶשׁ,
דִּיהוּה יַדַּע דְּאִיְהִי עֲקָרָא דְכֻלָּא, דְּאִיְהִי קִרְבָּן
לִיהוּ"ה, עוֹלָה לִיהוּ"ה, אִשָּׁה לִיהוּ"ה,
וְיִשְׂרָאֵל דִּיהוּה לֹוֹן קִבְּלָהּ מִיָּנָה, לֹא בְּעוּ
מְקוּדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְשֻׁכּוֹנָא אַחְרָא (ד' יב
(א"ט) דִּיפְדוּן לֹוֹן בְּגִינָה מִן גְּלוּתָא, אֲלֵא זֹאת,
הִדָּא הוּא דְּכַתִּיב (שם כו מד) וְאִף גַּם זֹאת בְּהִיוּתָם
בְּאֶרֶץ אִיבִיָּהֶם וְכוּ', וְנִבְיָא אָמַר בְּגִינָה פִּד חֲזָא
כְּנִבְוֹאָתָא דוּחְקָא דִּישְׂרָאֵל תְּקִיפָא, אָמַר (איכה
ג כא) זֹאת אָשִׁיב אֶל לְבִי כּוֹ', וְזֹאת לִיהוּדָה
וַיֹּאמֶר (דברים לג א).

וְאִיְהִי מְרַגְלִית פְּלִילָא מִפְּלַגְוִנִין נְהִירִין,
דְּאִינֹוֹן נְהִירִין מְגַרְמִיָּה, וְסִגְוֹלָה דִּילִיָּה
בְּכָל נְקוּדִין דְּאִתְּוֹן וְטַעְמִי, בְּכָל שֵׁם וְשֵׁם,
מִסְטָרָא דְּחַל"ם, אִיְהִי סְגוּלָתָא.
חו"ם מְלֵא בּוֹא"ו, סָלִיק בְּאִתּוּי אַהִי"ה, וְתַלְת
נִיעוּצִין י' י' י' פְּחוּשְׁבֵן יְהוּ"ה, דְּאִיְהוּ
כ"ו וְאַרְבַּע אֲתוּוֹן סָלִיק לְחֻשְׁבֵן יְהוּ"ה אַהִי"ה
נ"א, בְּרִזָּא יְהוּ"ה דִּי י' י', וְסִגְוֹלָה דִּילִיָּה (במדבר
יב יג) אֲלֵל נָא רְפָא נ"א לָהּ, אָנָּא יְהוּ"ה הוֹשִׁיעָה
נ"א (תהלים קיח כה). אַהִי"ה כ"א, כ' פְּתָר, א' אִין
סוּף, אִין קְדוּשׁ פִּי' וְגו' (ש"א כ ב).
וְחו"ם סְגוּלָתִיָּה לְחַלְמָא, דְּבִיָּה אֲתָמַר וַיַּחְלֵם
וְהִנֵּה סֵלֶם מְצַב אַרְצָה וְכוּ' (בראשית כח
יב), וְעוֹד חו"ם מוּחַל עוֹנוֹת יִשְׂרָאֵל, חֵלֶם חֶסֶר
אִיְהוּ ה"י מִן אֱלֹהִי"ם, תַּלְת נִיעוּצוֹת ל' מִן
אֱלֹהִי"ם, אֲשַׁתָּאֵר א"ם, דְּאֲתָמַר בְּהָ פִי אָם
לְבִינָה תְקָרָא (משלי ב ג), וְלֵאוּ צְרִיךְ לְאַרְכָּא
בְּנְקוּדֵי, דְּהָא אֲתָמַרוּ.

מִחְנָה. רָמַז אוֹתָהּ בְּכַתְרָה הַזֶּה,
וְהַעֲלָה מִחֻשְׁבְּתוֹ אֲלֵיָּה, וְאָמַר
לֹא יִירָא לְבִי וְכוּ'.

וְאֶהְרֵן שְׁהִיָּה לוֹ קִבְּלָהּ מִיָּנָה,
לֹא הִיָּה נִכְסֵי לְפָנֵי וּלְפָנִים פְּחוּת
מִיָּנָה. זֶהוּ שְׁכַתוּב בְּזֹאת יָבֵא
אֶהְרֵן אֶל הַקֹּדֶשׁ, שְׁהִיָּה יוֹדַע
שְׁהִיָּה עֲקָרָא שֶׁל הַכֹּל, שְׁהִיָּה
קִרְבָּן לִיהוּ"ה, עוֹלָה לִיהוּ"ה
אִשָּׁה לִיהוּ"ה. וְיִשְׂרָאֵל שְׁהִיָּה
לְהֵם קִבְּלָהּ מִיָּנָה, לֹא רְצוּ מִן
הַקֹּדֶשׁ בְּרִיךְ הוּא מְשֻׁכּוֹן אַחַר
שִׁיפְדָה אוֹתָם מִהַגְּלוּת בְּגִלְלָה
אֲלֵא זֹאת, שְׁכַתוּב וְאִף גַּם זֹאת
בְּהִיוּתָם בְּאֶרֶץ אִיבִיָּהֶם. וְהַנְּבִיא
אָמַר בְּשִׁבְלֵהּ, כְּשִׂרָאָה בְּנִבְוֹאָה
אֵת דְּחָקָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל תְּקִיף,
אָמַר זֹאת אָשִׁיב אֶל לְבִי וְכוּ',
וְזֹאת לִיהוּדָה וַיֹּאמֶר.

הוּא מְרַגְלִית פְּלוּלָה מִפְּלַגְוִנִים
הַמְּאִירִים שְׁמֵאִירִים מְעַצְמֵם,
וְסִגְוֹלָתוֹ בְּכָל הַנְּקוּדוֹת שֶׁל
הָאוֹתִיּוֹת וְהַטַּעְמִים. בְּכָל שֵׁם
וְשֵׁם, מְצַד שֶׁל חַל"ם הִיא
סְגוּלָתָא.

חו"ם מְלֵא בּוֹא"ו עוֹלָה
בְּאוֹתִיּוֹתֵי אַהִי"ה, וְשִׁלְשָׁה
נִיעוּצוֹת י' י' י' פְּחֻשְׁבוֹן יְהוּ"ה,
שְׁהוּא כ"ו, וְאַרְבַּע אוֹתִיּוֹתֵי
עוֹלָה לְחֻשְׁבֵן יְהוּ"ה אַהִי"ה
נ"א, בְּסוּד יְהוּ"ה שֶׁל י' י' י',
וְסִגְוֹלָתוֹ אֲלֵל נָא רְפָא נ"א לָהּ,
אָנָּא יְהוּ"ה הוֹשִׁיעָה נָא. אַהִי"ה
כ"א, כ' פְּתָר, א' אִין סוּף, אִין
קְדוּשׁ פִּה' וְגו'.

חו"ם סְגִלְתוֹ לְחֵלֶם, שְׁבוּ נְאֻמַר
וַיַּחְלֵם וְהִנֵּה סֵלֶם מְצַב אַרְצָה
וְכוּ', וְעוֹד חו"ם - מוּחַל
עוֹנוֹת יִשְׂרָאֵל. חַל"ם חֶסֶר הוּא
ה"י מִן אֱלֹהִי"ם, שְׁלִשָׁה נִיעוּצוֹת
ל' מִן אֱלֹהִים - נִשְׁאָר א"ם,
שְׁנֵאמַר בְּהָ פִי אָם לְבִינָה תְקָרָא,
וְלֹא צְרִיךְ לְחַאֲרִיךְ בְּנְקוּדוֹת,
שְׁהִרֵי נִתְבְּאָרוּ.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמֵיָא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהֵא מְאָרִיָּה שְׁמֵיָא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהֵא מְרִיָּה שְׁמֵיָא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

החפץ חיים והחזון איש זי"ע

במכתבי מרן החפץ חיים זצ"ל (דף יד אות ג'), שספר בנו הר' אריה ליב על אביו, שהחזיק מאד בחכמת הקבלה באמרו כי הוא אחד מחלקי תורה היותר נעלים, ומרגלא בפומיה תמיד כי בלי סתרי תורה מגששים אנו באפלה, ובס' "מאיר עיני ישראל" (כ"ג ע' תקנ"ו), שרבי שלמה ספר לו על רבו החפץ חיים, שכל שבת קודש למד את הזהר של הפרשה, גם היה אומר לאחרים שילמדו הזהר של הפרשה, אפילו בחורים. והיה אומר שרבו כמדרש. (אור הזהר דף 82). ובספר מעשה איש (חלק ג' ע' צ"ח): שמרן החזון איש זצ"ל אמר להג' ר' שמריהו גריינימן זצ"ל, שאין ספר מוסר כל כך טוב כמו ספר הזהר. (מפעל הזוהר העולמי - 0548436784)

The Chofetz Chaim and the Chazon Ish

In *The Letters Of The Chofetz Chaim* (page 14, letter 3), his son Rav Aryeh Leib relates about his father that **he held the wisdom of Kabbalah very dear, saying that it is one of the most lofty parts of Torah, and he was accustomed to say that without the secrets of the Torah, we are groping in darkness.** In the *sefer Meir Einei Yisroel* (vol. 3, page 556) it says that Rav Shlomo told him about his Rebbi the Chofetz Chaim that **every Shabbos he learned the Zohar on the parshah.** He also told others to learn the Zohar on the parshah, **even bachurim.** In the *sefer Maaseh Ish* (Vol. 3, page 98) it says that Maran the Chazon Ish said to Rav Shmerayahu Greinman **that there is no better mussar sefer than the Zohar.** (International Zohar Foundation - 0548436784).